

LLUÍS MARIA PUJOL | Propietari i responsable de la botiga Modes Urgell

“La botiga hauria de poder conviure amb la franquícia”

Pujol (Lleida, 1949) ha estat al capdavant, junt amb els seus germans, de les botigues de roba d'home i dona que la família tenia al carrer Carme i a Prat de la Riba. Per jubilació dels seus gemans, ara només quedava aquesta darrera i finalment, ha decidit tancar. Ens explica la història de la botiga i les perspectives de futur i amb la manera de parlar, delicada i pacient, es nota que ha dedicat tota la vida a tractar amb els clients. Un establiment que ha format part durant dècades d'un teixit comercial que tendeix ha desaparèixer, engolit per les grans franquícies.

La professió ja li ve del seu pare, Lluís Pujol Gots.

Sí. Va nèixer a Manresa el 1895. El van enviar a Brussel·les per fer el tancament d'una botiga. En principi s'hi havia d'estar un parell d'anys i se'n va estar cinc. Quan va tornar, es va establir a Tortosa i va endegar 'Almacenes El Ebro' que tenia prop de 20 dependents.

Va ser una botiga de referència.

Ho era. A les cavalcades de reis, Ses Majestats s'aturaven a la botiga i allà es repartien 'vals' com a regal. Mon pare tenia cura de no repartir cap joguina bel·licista, cap pistola, cap arma. En això va

ser precursor.

Però...

Però durant la guerra civil, l'establiment va patir l'expoli d'ambdós bàndols. Ja no era jove i es va estimar més començar de nou a Lleida, obrint, fa més de 70 anys, 'Almacenes Urgel', en homenatge a la meua àvia, que era de Mollerussa.

I vostè tanca, ja. Sí. És el final que patim moltes botigues tradicionals. M'ha arribat l'edat dejubilació i el relleu generacional no hi és (els meus no s'hi han volgut dedicar). A més, el tipus de clients ha anat canviant amb els anys, i les grans superfícies en franquícia estan ocupant el lloc de la botiga de tota la vida.

Com valora aquest fet? Crec que l'ideal seria un equilibri entre ambdós models. L'atenció personalitzada és important i a partir de certa edat, necessites un tallatge i patronatge especial, que cada cop és més difícil de trobar.

Vostè podrà ser més sovint el

Mag Ismol. Sí (riu). Sóc un dels fundadors de l'ONG Mags del Món i pertanyo a AMILL. Tindré més temps. La botiga em demanava moltes hores, és una feina sacrificada.

Ara podré ser més sovint
el *Mag Ismol*. La botiga em
demanava moltes hores